

Централне идеје програма А су (Основе програма предшколског васпитања и образовања деце узраста од три до седам година, Министарство просвете РС, Просветни преглед, Београд, 2006, стр. 32–33):

- отворени систем васпитања
- интерактиван начин развијања програма
- индивидуализација рада с децом
- учење као конструкција знања
- унутрашња мотивација као основ учења на раним узрастима
- самосталност и аутономија детета као централна вредност
- васпитач као креатор програма
- интензивна сарадња са окружењем
- Модел А је концепт отвореног система васпитања и образовања.
- То подразумева да је предшколска установа отворена према "споља" и према "унутра".
- Кључне идеје овог концепта су: целовитост приступа (холизам), природна/унутрашња мотивација, аутономија, поштовање личности, индивидуализован приступ.
- Схватање природе учења у отвореном систему васпитања: учење као активна конструкција знања; учење кроз интеракцију; лична синтеза наученог; образовни процес који полази од потреба, интересовања, могућности.

У "отвореном" образовању и човек и дете и сама образовна установа посматрају се као отворени системи.

Деца су, као и одрасли, способна не само да уче и развијају се, него имају и сопствену мотивацију да разумеју себе и свет који их окружује и способна су да изграђују сазнања вођена сопственим смислом те имају могућности и право да доносе значајне одлуке о сопственом образовном искуству.

У отвореном систему васпитања и структура и садржај простора и организација времена и начин груписања деце чине битан део отвореног програма: они нису нешто што је унапред дато и чему се деца и васпитачи прилагођавају, већ предмет договора и планирања. Груписање деце је, на пример, далеко чешће по принципу мешовитих, него по принципу хомогених узраста, али то није опште правило. И са узрасно "чистим" групама могуће је остварити принципе "отварања" и створити услове за контакте и размене међу децом различитог узраста. Слично је са организацијом простора и времена: отворени систем васпитања не одликују одређена, униформна решења, већ начин на који се до тих решења долази и разлози који их руководе: договор и планирање полазећи од конкретних услова процењивања потреба и могућности деце, а са основним циљем да се створе услови за смисаоно живљење и прилике за развој и учење све деце.

Васпитач није пуки извршилац (реализатор) неког задатог програма, већ неко ко, заједно са децом и другим одраслима, ствара програм: оно што ће се заиста дешавати у установи. То изискује да и он сам стално учи, истражује и усавршава сопствена (професионална) знања.

Један од првих задатака васпитача у овом систему је учесничко посматрање и праћење деце (посматрање и праћење деце истовремено са учешћем), како у спонтаним ситуацијама, тако и у планираним образовним епизодама. Тек на основу увида у то шта дете може и зна, како учи и приступа различитим конкретним ситуацијама и проблемима, он може да изгради претпоставке о дечјим потребама, развојном нивоу, интересовањима и да то онда користи као полазиште за планирање даљих активности и учења.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com